

không thể hiểu nổi tâm tư nàng nữa.

Như máy, Tiểu Doanh luồn tay vào trong ngực. Khẩu súng lạnh lạnh gây cho nàng một ý nghĩ lạ lùng. Nàng phải làm một việc gì để bênh vực chân lý. Nàng yêu Văn Bình, điều ấy nàng không chối cãi, song nàng không thể chung thủy đến độ ngu dại mù quáng đối với kẻ đã phụ rẫy nàng, Trời ơi, Văn Bình đã quên rũ em gái đại tá Woong! Văn Bình đã lập kế hại nàng! Thì ra đại tá Woong có lý. Woong bắt giữ Văn Bình là để bảo thù cho cô em gái uổng tử.

Văn Bình từ từ giờ súng. Tiểu Doanh không trừ trừ thêm nữa. Nàng quát lớn:

— Văn Bình.

Bị gọi bất thình lình Văn Bình ngoảnh lại, Tiểu Doanh nhắm mắt bóp cò. Phát đạn thứ nhất chui vào vai Văn Bình làm chàng lao đảo. Nhìn thấy người bắn mình là Tiểu Doanh, chàng không giấu được sùng sốt.

Tuy vậy, chàng không bắn trả. Chàng đảo nửa vòng chìa mũi súng về phía đại tá Woong, song Woong không phải là tay mơ trong nghề quyền thuật. Từ nãy, hắn chỉ chờ có thế.

Hắn lao nhanh tới, đánh atemi vào tay Văn Bình. Bả vai bị thương, máu tuôn xối xả, Văn Bình đột nhiên mất sức nên không tránh nổi đòn độc của đối phương. Chàng rần chịu đau để giữ súng.

song phát atemi thứ hai đã vọt tới Khẩu súng bị đánh văng xuống đất.

Ngon độc cực tiếp theo đây Văn Bình lùi sát tường Woong cúi lờm súng. Tiểu Doanh còn ngo ngác thì một phát súng nổ vang.

Đoàng.

Tiểu Doanh rú lên. Đoàng. Lại phát súng thứ hai. Tiểu Doanh buồng khí giới, ngã vật.

Song nàng chưa chết. Nàng nằm sóng soài trên đất. Khi ấy nàng bắt đầu thấy rõ sự thật, nhưng nàng biết là muộn, quá muộn rồi.

Giây phút ấy, nàng mới hiểu lòng Văn Bình. Mặc dầu bị thương chàng vẫn can đảm xông vào, Chàng nhảy xô lại dùng thân làm móc đỡ đạn cho nàng, nhưng Woong bắn như chớp sẹt, viên đạn bay khỏi nòng trước khi Văn Bình sắp tới.

Vai trái bị thương, Văn Bình phải huy động toàn lực vào hai chân và cánh tay phải để tấn công địch. Chàng thúc khuỷu tay vào mặt, đồng thời đá móc vào bàn tay cầm súng của hắn.

Văn Bình nghe « rắc » một tiếng, đại tá Woong quay ngược bả súng để chặn ngọn cực của chàng. Chàng có cảm giác đau buốt như thể xương ngón chân cái bị đập nát.

Woong nhảy lùi lại một bước, khẩu súng trên tay vẫn bốc khói nghi ngút, quát giật:

— Văn Bình, đừng yên kéo mất mạng!

Nhìn miệng súng đen ngòm kê trước ngực Văn Bình biết là kháng cự vô ích. Tiểu Doanh đang gượng ngồi dậy trên vũng máu. Văn Bình đọc trong đôi mắt đen láy của nàng một niềm xót xa và hối tiếc vô hạn.

Chàng thở dài, Đại tá Woòng cười khẩy :

— Hừ người muốn tình tự với nhau hả ? Nếu cần, tôi sẵn lòng dành cho năm phút.

Văn Bình quý xuống bên cạnh Tiểu Doanh.

Nàng thều thào :

— Anh ơi anh tha lỗi cho em.

Đại tá Woòng xen vào :

— Tiểu Doanh, sao cô không tha lỗi cho tôi mà lại van xin kẻ khác ?

Giọng nói đượm vẻ riêu cợt của hắn làm Văn Bình tức uất. Hắn tiếp :

— Cô tha lỗi cho tôi mới đúng, vì không có sự trêu chọc của tôi cô đã không bị thương.

Tiểu Doanh chăm chú nhìn hắn :

— Té ra anh biết tôi có mặt trong động !

Woòng gật gù :

— Phải. Tôi đã nhìn thấy cô. Cô núp sau vách đá, lộ đầu ra ngoài, dinh ninh an toàn vì trời tối. Tôi không lạ gì yếu điểm của cô, cũng như yếu điểm của đàn bà trên thế giới. Đó là lòng ghen tuông. Đàn bà càng yêu bao nhiêu, càng ghen bấy nhiêu. Tôi chỉ đánh bại được Văn Bình nếu được

cô giúp đỡ. Vì vậy, tôi dụng kế mọn, mắng Văn Bình la gã sỏ khanh. Và cô đã vội vàng tin tôi. Giờ đây, cô hỏi lại người yêu của cô xem đúng hay sai ?

Tiểu Doanh nghẹn ngào, một giọt lệ từ từ lăn trên gò má. Văn Bình vuốt ve làn tóc mềm, giọng dịu dàng :

— Em đừng phiền, anh không giận em đâu. Từ lúc gặp nhau rồi xa nhau, anh vẫn nhớ em luôn. Em chớ hiểu lầm anh, tội nghiệp. Hoàng Hoa đã chết. Nàng đã hy sinh cho anh trốn. Còn Tiểu Nương bị Vương Sinh giết.

Tiểu Doanh nói :

— Em đã nóng giận một cách vô lý và xuẩn động, khiến anh bị thương, và bị bắt. Em đã hiểu lầm anh, em đã bắt anh, vậy mà anh vẫn lấy thân anh làm mồi dõ dạn cho em. Đáng tiếc là em chẳng được sống lâu trên cõi đời này nữa.

Đại tá Woòng cười hềnh hếch :

— Hừ... giai nhân đã bị thương nặng, chứ nếu chỉ xây xát xoàng thì chắc chắn đã có tấn trò cụp lạc.

Văn Bình quắc mắt :

— Thiết tưởng anh phải biết Tiểu Doanh đang hấp hối. Luân lý tối thiểu buộc anh kính trọng người sắp chết. Nếu anh tiếp tục hỗn xược, tôi sẽ không buông tha.

Woòng cười gằn :

— Anh sẽ làm gì tôi ?

Văn Bình nhìn thẳng vào mặt kẻ thù :

— Giản dị lắm. Tôi sẽ nhảy xổ vào người anh.

— Đề ăn đạn hả ?

— Đúng lắm. Trước khi tôi chạm da thịt anh anh đã bắn được phát súng đầu tiên. Nghĩa là tôi sẽ bị thương. Nhưng tính mạng anh cũng khó vẹn toàn. Tôi liều chết phản công thì anh phải chết.

Đại tá Woòng nhìn lặng. Hắn biết Văn Bình đủ tài sức làm những việc táo bạo như thế.

Văn Bình nắm bàn tay Tiểu Doanh. Thường ngày làn da nàng mát rượi. Trời nắng, cầm tay nàng, người ta có cái cảm giác tân kỳ như được uống ly nước đá. Phút này, bàn tay nàng trở nên lạnh ngắt.

Chàng nói :

— Em dặn dò gì không ? Nội ngày nay anh sẽ trở về Sài Gòn.

Đại tá Woòng bấu môi :

— Đồ phách lác. Phi cơ sắp chờ anh sang bên kia biên giới. Nói thẳng anh biết, cuộc đời ngang dọc của anh bắt đầu chấm dứt từ khi anh gặp tôi trong R.

Văn Bình không thêm đáp. Chàng mơn trớn Tiểu Doanh, dáng điệu buồn rầu. Giọng nói của

nàng đã yếu ớt và cất quăng :

— Lâu lắm, em không được về thăm Sài Gòn. Anh ơi, anh nói giùm với ông Hoàng là đến phút cuối cùng em vẫn lạc quan.

Đại tá Woòng rit lên :

— Đồ phản chủ. Trước kia nếu tôi khám phá ra cô là gián điệp của lão già Sài Gòn thì đã cho người bằm vằm cô làm trăm mảnh.

Tiểu Doanh cố mở rộng mắt để thu hình đại tá Woòng lần cuối cùng. Cặp mắt đang lơ dờ bỗng rực sáng như có hào quang, ánh hào quang rực rỡ chừa từng thấy. Trong khoảnh khắc giọng nói của nàng trở nên danh thép :

— Woòng, anh đừng vội tin là thắng. Tôi sẽ phù hồ Văn Bình quay về Sài Gòn bình yên.

Đại tá Woòng rút chân đá mạng sườn Tiểu Doanh, nhưng bị Văn Bình chặn lại :

— Anh là thằng hèn. Dầu sao, nàng cũng sắp tắt thở. Danh phụ nữ yếu đuối đã hèn, danh phụ nữ yếu đuối háp hởi còn hèn thêm nữa.

Woòng găm gươm toan hành hung, song trước thái độ hiên ngang của Văn Bình, hắn danh đầu dụi :

— Thôi được, tôi cho anh thêm một phút.

Văn Bình cúi hôn làn môi giá ngắt. Tiểu Doanh cố gắng mỉm cười.

Rồi mắt nàng từ từ nhắm lại. Thế là hết.

Đại tá Woòng giục :

— Đứng mau lên. Không ai chờ được nữa.

Mặt Văn Bình lạnh như tiền. Vẻ xúc động đã tan biến. Lấy lại phong độ phớt tỉnh thường lệ, Văn Bình chậm rãi bước ra ngoài. Woòng cất tiếng hách dịch :

— Không được. Phiên anh chấp hai tay trên đỉnh đầu.

Trời đã tạnh mưa. Tuy nhiên, cảnh vật vẫn tối đen. Woòng quát :

— Bọn bay lui đâu cả rồi ?

Hắn muốn gọi hai tên vệ sĩ gác cửa. Hắn không biết rằng Tiểu Doanh đã đưa cả hai về châu Diêm chúa. Không nghe tiếng đáp, đại tá Woòng khum bàn tay quanh miệng làm ống loa :

— Tụi bay đâu rồi ?

Văn Bình tủm tỉm :

— Đại tá quên là họ đã gặp Tiểu Doanh.

Woòng trợn mắt :

— Diên há ? Vệ sĩ của tôi đều giỏi võ không phải là con nít để bị một thiếu phụ yếu như sen hạ sát.

Văn Bình cười ngất :

— Đại tá vẫn chưa chịu tin ư ? Vậy mời đại tá nhìn sang bên hữu. Cảnh hốc đá, đối diện rặng bôm bốp...

Văn Bình đã nhìn thấy thi thể hai tên lính xấu

số từ này. Song chàng muốn dành cho đối phương một sự ngạc nhiên đặc biệt. Và lại, chàng còn muốn lợi dụng thời cơ, để lật ngược thế cờ.

Đại tá Woòng nhìn theo hướng tay của Văn Bình. Trong một phần vi ti giây đồng hồ, hắn lọt vào tình trạng bị động. Sự sơ hở này được khai thác triệt để sẽ có thể giúp Văn Bình đoạt súng và quật ngã kẻ thù. Nhanh như cắt, Văn Bình vung tay. Song hắn đã nhảy lui, cười ròn rã ;

— Ái chà, khá đấy. Nhưng lừa tôi sao được ; đại tá Z. 28 ?

Văn Bình ngượng đỏ mặt. Sông chàng cười gương :

— Thành thật khen anh. Nếu là người khác, không phải anh thì đã mất súng.

Đại tá Woòng dẫn từng tiếng :

— Xin ghi nhận lời khen của anh. Tuy nhiên, bắt đầu từ phút này, tôi thận trọng nhắc lại là anh đứng hông phỉnh phờ tôi nữa. Nào, xin mời anh dẫn đường đi trước, nhưng không được đi quá mau, và xin nhớ tiếp tục giữ tay khỏi đầu.

Văn Bình lợi bị bõm vào những vùng nước lớn, bun ngập đen nứt cá. Nhiều lần, chân chàng bị kẹt trong bùn, không nhắc nổi chân. Tưởng chàng già vờ, đại tá Woòng không dám lại gần, chỉ đứng xa ra lệnh :

— Đóng kịch như thế đã quá đủ. Nếu anh còn

lần khăn, bắt buộc tôi phải xử tệ.

Văn Bình cười nhạt :

— Xử tệ ? Anh dọa đánh tôi phải không ? Hừ, tài quyền thuật của anh chỉ hạ nổi khóa sinh nhu đạo thất lưng trắng là cùng.

Từng chạm trán Woòng tại Trung Hoa, chàng thừa biết đời phương là võ sĩ tuyệt luân về nhu đạo và hiệp khí đạo. Chẳng qua chàng kích bác hần để hần nổi giận và làm chuyện thất thổ.

Nhưng hần đã đọc rõ kế hoạch khôn ngoan của chàng. Hần gạt gù, giọng khoai trá :

— Cảm ơn anh đã quá lo lắng cho tôi. Đôi ta gặp nhau lần này là lần thứ nhì, và nếu tôi không lần thì lần trước ta đã có dịp thử tài nhau trong mấy giờ đồng hồ. Tôi không khờ khạo để anh lợi dụng nữa đâu. Và tôi hứa lần này sẽ đưa được anh về Hoa lục.

Văn Bình cười khẩy :

— Về Hoa lục ? Chà, lâu ngày nhớ con gái Thượng Hải quá ! Anh có đồng ý eo con gái Thượng Hải nhỏ nhất thế giới không ?

Đại tá Woòng gằn giọng :

— Bảy giờ không phải lúc bình luận thân thể con gái Thượng Hải. Tôi nhắc anh lần nữa : hai bàn tay không được chùn xuống, nếu không..

Văn Bình cười khà :

— Đừng dọa, tôi không núng đâu. Cáp tiền

anh cũng không dám giết tôi tại đây, vì anh đã được lệnh mang tôi về Trung quốc.

Đại tá Woòng không đổi sắc diện :

— Đứng. Tôi không dám giết anh, nhưng vẫn có thể bắn què bất cứ lúc nào. Thật ra, tôi thích anh tàn tật, hơn là thiệt mạng.

Lời nói của hần làm Văn Bình lạnh gáy. Chàng không lạ gì đại tá Woòng. Hần đã nói là làm. Bắn chàng què chân lợi hơn là bắn chết. Què chân, chàng sẽ không thể âm mưu bỏ trốn được nữa. Woòng rướn giọng :

— Sắp đến nơi. Yêu cầu anh bước ngay ngắn.

Văn Bình nói :

— Tuân lệnh đại tá.

— Tôi là Woòng, anh biết từ lâu, đừng gọi lờm nhau nữa.

— Anh không là đại tá Hắc Y r ?

— Thianh cũng là đại tá của Sở Mật vụ Sài Gòn.

Ánh sáng chuyển sang màu xanh. Văn Bình đi hết con đường ống hun hút và bước vào cái sân rộng. Con mưa ác liệt đã tạnh. Bầu trời trong vắt không gợn mây. Gió lớn từ hẻm núi thổi hắt ra âm khí rợn người.

Văn Bình nhìn thấy một chiếc trục thẳng đầu lù lù. Chàng bỗng linh tính một biến cố lạ kỳ. Bất giác, chàng đứng khựng.